

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **A. A.**, zastoupeného Mgr. Eduardem Benešem, advokátem se sídlem Na Rozcestí 6/1434, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2008, č. j. OAM-455/LE-05-07-2008, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2009, č. j. 48 Az 80/2008 – 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému advokátovi stěžovatele Mgr. Eduardu Benešovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 8211 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 29. 9. 2008, č. j. OAM-455/LE-05-07-2008. Rozhodnutím správního orgánu byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud na základě porovnání výpovědi stěžovatele a výpovědi jeho bratrance o problémech s mužem z kriminálního podsvětí zjistil, že výpověď stěžovatele se zásadně liší v čase, kdy se události měly stát, v místě, kde k nim mělo dojít a ve vylíčení jejich průběhu. Soud se proto ztotožnil se závěrem správního orgánu, že výpověď stěžovatele je nutno považovat za nevěrohodnou.

Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) až e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Uvedl, že důvodem jeho odchodu z vlasti byla osoba známá v podsvětí, která byla za své dřívější násilné jednání ve výkonu trestu odnětí svobody. Tato osoba stěžovateli vyhrožuje a ohrožovala jej na životě a zdraví. Jde tedy skutečně o nebezpečnou osobu, přičemž příslušné orgány státu stěžovatele nejsou schopné ho před ní chránit. Krajský soud stěžovatele vydal do státu, kde mu hrozí nebezpečí vážné újmy na zdraví a životě. Stěžovatel má za to, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu, případně pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Stěžovatel dále poukázal na zásadní porušení svých procesních práv. Ačkoli neovládá český jazyk, ve kterém bylo vedeno jednání před soudem, nebyl přítomen tlumočník, který mu byl ustanoven. Stěžovatel se tak osobně nemohl při jednání před soudem nijak vyjádřit. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval otázkou, zda jsou v daném případě splněny podmínky řízení, tj. zda je kasační stížnost přípustná. Dále Nejvyšší správní soud zkoumal, zda je podaná kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Po posouzení těchto otázek dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podaná kasační stížnost je zčásti nepřipustná, ve zbytku pak nepřijatelná.

Zatímco v žalobě se stěžovatel dovolával nesprávného posouzení podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, v kasační stížnosti nadto uváděl, že splňuje podmínky stanovené v ust. § 14 a § 14a tohoto zákona. Lze tedy konstatovat, že se kasační stížnost v tomto rozsahu opírá o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s., a je z tohoto důvodu nepřipustná.

V otázce přijatelnosti kasační stížnosti (pokud jde o tvrzení nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, a dále tvrzení porušení procesních práv stěžovatele v řízení před krajským soudem) pak Nejvyšší správní soud vycházel ze svého precedentního usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Posuzováním žádosti o azyl, v níž žadatel uvádí nevěrohodné skutečnosti ve vztahu k azylově relevantním důvodům, se Nejvyšší správní soud již dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 19. 8. 2004, čj. 4 Azs 152/2004 - 36, publ. pod č. 903/2006 Sb. NSS, či v rozsudku ze dne 27. 3. 2008, čj. 4 Azs 103/2007 - 63, www.nssoud.cz. K otázce zjevně nedůvodné žádosti o azyl se pak obecně vyjádřil v rozsudku ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 - 48, www.nssoud.cz.

Jestliže stěžovatel namítl, že u jednání nebyl přítomen tlumočník, který mu byl soudem ustanoven a on se tak nemohl při jednání před soudem osobně vyjádřit, jedná se o tvrzení, které je evidentně bez vztahu k projednávané věci, neboť zcela postrádá oporu ve správním spise. Tlumočnice byla jednání přítomna, nedostavil se však sám stěžovatel, ačkoli byl řádně předvolán.

Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobce podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží podle ust. § 11 písm. c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, přičemž mimosmluvní odměna za právní poradu s klientem byla navýšena na dvojnásobek z důvodu užití cizího jazyka, tedy ve výši 6300 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 6900 Kč. Protože je ustanovený advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 1311 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 8211 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 7. května 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu